

Hivatkozási szám: Mü. 261/2014/7.

Alkotmánybíróság

1015 BUDAPEST

Donáti utca 35-45.

Levelezési cím: 1535 Budapest, Pf.773.

Ügyszám:	10/1002-4/2016	
Érkezett:	2016 JÚL 22.	
Példány:	1	Kezezőiroda:
Melléklet:	2 db	<i>PL</i>

Ügyszám: IV/1002-3/2016.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[REDACTED] főtitkára, a szervezet Polgári
Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:29. § szerinti
törvényes képviselőjeként - korábban csatolt igazolás alapján - a Polgári
perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 67. § (1) bekezdés f)
pontjában foglaltak alapján, [REDACTED] s [REDACTED]
[REDACTED] indítványozó, a panasz alapját képező peres eljárás felperese -
korábban csatolt meghatalmazás alapján - nevében és képviselőként eljárva a
korábban csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselő, [REDACTED]
[REDACTED] útján, a T. Alkotmánybíróság 2016.
június 22. napján kelt és 2016. június 29. napján kézbesített hiánypótlási felhívásában
foglaltaknak, határidőn belül eleget téve, tisztelettel, az alábbi

*alkotmányjogi panasz indítvány kiegészítést,
hiánypótlás teljesítését*

terjesztjük a T. Alkotmánybíróság elé:

Tisztelettel kérjük az Alkotmánybíróságot, szíveskedjen megállapítani a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Mfv.II.10.510/2015/4. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és szíveskedjen megsemmisíteni, illetve a 28. § alapján történő eljárás esetén, szíveskedjen megállapítani „A fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény” (a továbbiakban: Hszt.) 132. § (6) bekezdése és 107. § (2) bekezdése alaptörvény-ellenességét, mivel sérti Magyarország Alaptörvénye I. cikk (1) bekezdését, XV. cikk (1) és (2) bekezdését, XVII. cikk (1) bekezdését, XXVIII. Cikk (1) bekezdését, II. Cikkét, valamint 28. cikkét.

A hiánypótlási felhívásban foglaltak alapján pótoljuk az indítványozó által adott ügyvédi meghatalmazást eredetben (F/17. szám alatt csatolva), továbbá csatoljuk az indítványozó által aláírt adatkezelési nyilatkozatot is (F/18. szám alatt csatolva).

INDOKOLÁS:

Panaszunk alapját képező, az ügy érdemében hozott döntés, ítélet a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Mfv.II.10.510/2015/4. számú ítélete, [REDACTED] a peres eljárás felperesének – indítványozónak Alaptörvényben biztosított jogait sérti.

Jelen esetben a fentiekben meghatározott ítélet, illetve a felülvizsgálatkor alkalmazott jogszabályi rendelkezések azok, melyek az Alaptörvényben a fentebbiekben meghatározott alkotmányos jogait sértik indítványozónak, úgymint az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésében meghatározott sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait, a XV. cikk (1) és (2) bekezdésében foglalt egyenjogúság követelményét és diszkrimináció tilalmát, XVII. cikk (1) bekezdésébe foglalt munkavállalói és munkaadói együttműködési jog körében értékelendő kölcsönös tisztelethez, joggal való visszaélés nélküli eljáráshoz való jogát, a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát, továbbá a II. cikk által védett emberi méltóságát, illetve a 28. Cikk által védett jogalkalmazás jogszabályokkal és Alaptörvénnyel összhangban való értelmezését.

Az ügyben folytatott bírósági eljárásban történt az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása feltétel is teljesül meglátásunk szerint jelen panaszunk kapcsán a Kúria ítéletéhez kapcsolódóan, konkrétan „A fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény” (a továbbiakban: Hszt.) 132. § (6) bekezdése és 107. § (2) bekezdése Alaptörvény ellenessége okán. A Kúria ítéletében a Hszt. 132. § (6) bekezdése alapján a Hszt. 140. § (1) bekezdésére tekintettel utasította el a kereseti kérelmünket, és helyezte hatályon kívül a

Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.220/2014/7. számú, illetve a Veszprémi Törvényszék 3.Mf.20.261/2015/3. számú ítéletét.

A Tisztelt Alkotmánybíróság Abtv. 28. § alapján történő eljárása esetén, a meglátásunk szerint esetünkben vizsgálendő jogszabályi rendelkezés a következő:

Hszt. 132. § (6) bekezdése:

„A felfüggesztést haladéktalanul meg kell szüntetni, ha annak indokai megszűntek. Ha az eljárást a 140. § (1) bekezdés a)-d) és f) pontjában meghatározott okból szüntették meg, a visszatartott illetményt törvényes kamatával együtt 3 munkanapon belül ki kell fizetni.”

Hszt. 107. § (2) bekezdése:

„A beosztásból való felfüggesztés vagy előzetes letartóztatás miatt visszatartott illetményt a kamataival utólag ki kell fizetni, ha a fegyelmi vagy büntetőeljárás felmentéssel zárul.”

A jogszabályi rendelkezések megsemmisítésére azon indoknál fogva nem terjesztettünk elő kérelmet, mert a Hszt. 2015. július 1. napjával hatályon kívül helyezésre került és helyébe „A rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény” lépett.

1. Az Alaptörvény I. Cikk (1) bekezdésében foglalt sérthetetlen és alapvető jog sérelme

Álláspontunk szerint a Hszt. 132. § (6) bekezdésének, 107. § (2) bekezdésének, illetve a Kúria hivatkozott ítéletének alaptörvény-ellenessége azon okból valósul meg, mert a jelen, speciális tényállás mellett az indítványozó önhibáján kívüli szolgálati viszony megszüntetése mellett, ugyanakkor bűncselekmény és fegyelemsértés megállapításának hiányában sem jogosult a visszatartott illetményének megfizetésére.

Az illetményhez való jog az indítványozó alapvető és sérthetetlen joga, abban az esetben, ha:

- terhére nem róható fel bűncselekmény, akként, hogy a bűncselekmény a nyomozás adatai alapján nem volt megállapítható és az eljárás folytatásától sem volt várható eredmény, tehát a nyomozás megszüntetésére nem bizonyítottság hiányában került sor, hanem bűncselekmény hiányában!!!
- terhére nem róható fel fegyelemsértés, akként, hogy indítványozónak fel nem róható - egészségügyi állapotromlás - okból kerül sor a fegyelmi eljárás lefolytatását megelőzően a szolgálati jogviszony megszüntetésére - kiemelve azon tény, hogy a fegyelmi eljárásban sem lehetett volna jogszerűen fegyelemsértést megállapítani, illetve a fegyelmi eljárás lefolytatására lett volna lehetősége a munkáltatónak, hiszen a Hszt. 131. § (2) bekezdése nem írja elő kötelezettséggént a felfüggesztést, csupán jogosultsággént!!!

Ezen tényállás ismeretében az állam kötelezettsége az egyén alapvető jogának a védelme!

2. Az Alaptörvény XV. Cikk (1) és (2) bekezdésében foglalt egyenjogúság és diszkrimináció tilalma alapvető jog sérelme, valamint II. Cikkében foglalt emberi méltóság sérelme

Álláspontunk szerint a Hszt. 132. § (6) bekezdésének, 107. § (2) bekezdésének, illetve a Kúria hivatkozott ítéletének alaptörvény-ellenessége az előzőekben meghatározottak szerint állapítható meg, hiszen az indítványozó így negatívan megkülönböztetett helyzetbe került azáltal, hogy mind bűncselekmény, mind fegyelemsértés megállapításának hiányában sem juthatott visszatartott illetményéhez, szemben azokkal az érintettekkel, akik esetében a szolgálati viszony kötelező megszüntetésének hiányában a fegyelmi eljárást lefolytatták és a büntetőeljárásban történő elmarasztalás hiányában a fegyelmi eljárást is megszüntették, így visszatartott illetményüket megkapták.

A diszkrimináció tilalma az Alkotmánybíróság gyakorlatában a jogrendszer egészét átható alkotmányos alapelveként kapott értelmezést, ahogy azt már az alkotmányjogi panasz indítványunkban már kifejtettük. Ez alapján valamely megkülönböztetés alkotmányellenessége akkor állapítható meg, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából egymással összehasonlítható jogalanyok között tesz különbséget anélkül, hogy annak alkotmányos indoka lenne {vö. 20/2014. (VII. 3.) AB határozat, Indokolás [244]}." {10/2015. (V. 4.) AB határozat, Indokolás [18]–[19]}

„az Alaptörvény XV. cikk (1) illetve (2) bekezdésének rendelkezései között nincs éles határvonal. A XV. cikk (1) bekezdésének első mondata [...] több jelentésű. A jogrendszer rendező elveként tartalmazza az általános jogegyenlőségi szabályt, kimondja az egyenlőséget sértő kiváltságok tilalmát, és a jogrendszer mindenkre vonatkozó azonos érvényesülését (ez utóbbi jogalkalmazói követelmény). Az általános jogegyenlőség követelménye az emberi méltósághoz való jogból – az emberek egyenlő méltóságából – ered, és ez elválaszthatatlan a diszkrimináció tilalmától.” {8/2015. (IV. 17.) AB határozat, Indokolás [106]}.

Jelen esetben épp egymással összehasonlítható – hangsúlyozzuk, hogy nem szükséges azonos tényállás, csupán érdemben és lényegében hasonló – jogalanyok között került sor súlyos megkülönböztetésre.

Ezen megkülönböztetés megalapozatlan és nincs alkotmányos indoka, viszont a rendelkezés alkalmazásának közvetlen kihatása volt indítványozó ügyére, azaz vele szemben a diszkrimináció megvalósult.

„...az Alaptörvény XV. cikk (1) illetve (2) bekezdésének rendelkezései között nincs éles határvonal. A XV. cikk (1) bekezdésének első mondata [...] több jelentésű. A jogrendszer rendező elveként tartalmazza az általános jogegyenlőségi szabályt, kimondja az egyenlőséget

sértő kiváltságok tilalmát, és a jogrendszer mindenre vonatkozó azonos érvényesülését (ez utóbbi jogalkalmazói követelmény). Az általános jogegyenlőség követelménye az emberi méltósághoz való jogból – az emberek egyenlő méltóságából – ered, és ez elválaszthatatlan a diszkrimináció tilalmától.” {8/2015. (IV. 17.) AB határozat, Indokolás [106]}

Hivatkozunk arra is, hogy a jelzett diszkriminációval megvalósul az Alaptörvény II. cikkének sérelme is, azaz indítványozó emberi méltósága is sérült az előző levezetésből következően.

A hátrányos megkülönböztetést [melyet az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdése is tartalmazott] az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata a jogegyenlőség általános elvét megfogalmazó alkotmányi követelményként értelmezte. Határozataiban kimondta, hogy a tilalom elsősorban az alkotmányos alapjogok tekintetében tett megkülönböztetésekre terjed ki. Amennyiben a megkülönböztetés nem alkotmányos alapjogok tekintetében merül fel, a szabályozás alkotmányellenessége akkor állapítható meg, ha az az emberi méltósághoz való jogot sérti. E tekintetben az alkotmányellenesség megállapításának feltétele, hogy a jogalkotó által alkalmazott megkülönböztetés önkényesen, ésszerű indok nélkül tett különbség legyen az azonos szabályozási körbe tartozó jogalanyok között. [pl: 39/1999. (XII. 21.) AB határozat, ABH 1999, 320, 342, 343.; 45/2000. (XII. 8.) ABH 2000, 344, 347, 348.; 41/2007. (VI. 20.) ABH 2007, 551, 552, 558.]

Hivatkozni kívánunk arra az Alkotmánybíróság által tett megállapításra, hogy „A diszkrimináció-tilalom Alkotmánybíróság általi értelmezése az, hogy egy jogszabálynál meg kell tudnia indokolnia a jogalkotónak, hogy „a különbségtétel tárgyilagos mérlegelés szerinti ésszerű okaként” elfogadható körülmény hívható fel. Legutóbb: Quaestor-ügy, 32/2015. (XI. 19.) AB határozat, Indokolás [91]. A „tárgyilagos mérlegelés szerinti ésszerű ok” visszaköszön a strasbourgi Emberi Jogok Európai Bíróságának Kamarája 2015. december 15-én a 78117/13. (Fábián kontra Magyarország) számú ügyben hozott határozata indokolásában, a Tny. 83/C. és 102/I. §-ai alkalmazásával kapcsolatban, az ún. kettős juttatás tilalmáról. Ennek az a lényege, hogy a Kormány által felhozott érvek alapján az a különbségtétel, amelyet a panaszos köztisztviselő sérelmezett a nyugdíjasok különféle csoportjai között az öregségi nyugdíjat illetően, nem alapul semmilyen objektív és ésszerű okon. Ugyanakkor ott egyezményben biztosított jogot illetően merült fel a diszkrimináció kérdése. [20] A jelen ügyben azt kellett vizsgálni, hogy a bírói döntésben megjelenő az a normatartalom, amely minden más szempontból azonos helyzetben lévő személyek között annak alapján tesz különbséget, hogy a felfüggesztett fegyelmi eljárást le tudta-e folytatni vagy sem, összhangban áll-e az Alaptörvénnyel. [21] Az Alkotmánybíróság gyakorlatában a diszkrimináció-tilalom e típusát illetően lényeges kérdés a csoportképzés. Ehhez ugyanis egyfelől meg kell jelölni az alkalmazott megkülönböztetést, hogy

a jogszabály célja beazonosítható legyen. Ahhoz viszont, hogy megállapítható legyen, kik között tett különbséget a jogalkotó, már ismernünk kell az elérendő célt. Az Alkotmánybíróság a csoportképzés során nem kötheti magát a törvényhozó által választott megoldáshoz, hiszen vizsgálata során éppen arra keresi a választ, hogy a törvényhozó csoportképzése megfelel-e az Alaptörvénynek. Másrészt, a jogalanyok között nemcsak egy jogszabályon belül tehet különbséget a jogalkotó. Ezért olykor előfordul, hogy az Alkotmánybíróságnak több jogszabály tartalmát kell összevetnie, hogy megállapítsa, történt-e alkotmányesértő megkülönböztetés. [22] Az Alaptörvény XV. cikke alapján a törvény előtt mindenki egyenlő, Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés nélkül biztosítja. A hátrányos megkülönböztetés tilalma az Alkotmánybíróság gyakorlatában a jogrendszer egészét átható alkotmányos alapelveként kapott értelmezést. A hátrányos megkülönböztetés tilalma nem jelenti minden megkülönböztetés tilalmát, a tilalom elsősorban az alkotmányos alapjogok terén tett megkülönböztetésekre terjed ki. Személyek közötti, alkotmányesértő hátrányos megkülönböztetés akkor állapítható meg, ha valamely személyt vagy embercsoportot más, azonos helyzetben lévő személyekkel vagy csoporttal történt összehasonlításban kezelnek hátrányosabb módon. A megkülönböztetés pedig akkor alkotmányellenes, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából azonos csoportba tartozó (egymással összehasonlítható) jogalanyok között tesz különbséget anélkül, hogy annak alkotmányos indoka lenne. Rámutatott az Alkotmánybíróság arra is, hogy az alapjognak nem minősülő egyéb jogra vonatkozó, személyek közötti hátrányos megkülönböztetés vagy más korlátozás alkotmányellenessége akkor állapítható meg, ha a sérelem összefüggésben áll valamely alapjoggal, végső soron az emberi méltóság jogával, és a megkülönböztetésnek, illetve korlátozásnak nincs tárgyilagos mérlegelés szerint ésszerű indoka, vagyis önkényes {lásd összefoglalóan: 14/2014. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [32]}. „

Ezen fenti érvelésnek meglátásunk szerint megfelel indítványozó esete. Az indítványozóval szemben, önhibáján kívüli szolgálati jogviszonya megszüntetése és ennek okán a fegyelmi eljárás lefolytatásának hiánya nem jogszabályi alapja a visszatartott illetmény meg nem fizetésének, hiszen más bűncselekmény hiányában és fegyelemsértés hiányában lévő személyekkel szemben, akiknek megfizetik a visszatartott illetmény, indokolatlan szűkítést jelent indítványozóval szemben az illetmény meg nem fizetése, amely által indítványozó diszkriminációja megvalósult, a sérelem összefüggésben áll indítványozó fentiekben hivatkozott alapjogaival, s emberi méltóságának sérelmével is.

3. Az Alaptörvény XVII. cikk (1) bekezdésébe foglalt munkavállalói és munkaadói együttműködési jog körében értékelendő kölcsönös tisztelethez, joggal való visszaélés nélküli eljáráshoz való jog, valamint a 28.

Cikk által védett jogalkalmazás jogszabályokkal és Alaptörvénnyel összhangban való értelmezésének sérrelme

A jelen tényállás alapján a munkáltató a jogszabály rendelkezését, egyértelműen a jogalkotó szándékával ellentétes módon alkalmazta, hiszen a jogalkotó szándéka nem lehetett az, hogy egy olyan személy részére, akivel szemben jogerősen megállapítják a bűncselekmény hiányát, fegyelemsértés megállapítására nem kerül sor, ráadásul egészségügyi okból még hivatásos szolgálati jogviszonya is, tehát megélhetése alapja megszüntetésre kerül, ne legyen jogosult illetményére.

A fegyelemsértés megállapítására a munkáltatónak lett volna lehetősége, hiszen az előzőekben már kifejtettek szerint a fegyelmi eljárást nem lett volna szükségszerű felfüggeszteni, arra azon indokból került sor, mert a cselekmény elbírálását olyan előzetes kérdéstől tett függővé, amelynek eldöntése más hatóság hatáskörébe tartozott. Ezen indok szerint pedig, ha ez a hatóság a cselekményt elbírálja, akként, hogy az nem bűncselekmény, akkor a fegyelmi eljárás sem állapíthat meg jogsértést ugyanazon cselekmény minősítése okán. Erre akkor lett volna jogszabályi lehetősége a munkáltatónak, ha az eljárást nem függesztette volna fel, így jogellenesen hivatkozott a munkáltató arra, hogy nem tudta lefolytatni a fegyelmi eljárást, ezért nem lehetett megállapítani fegyelemsértést....

„Az Alaptörvény a munkaadói és munkavállalói oldal kölcsönös együttműködési kötelezettségét írja elő. A munkajogi viszonyok alapvetően a polgári jog talaján alakultak ki, azonban mégis külön jogággá fejlődtek a jogviszony specialitásai miatt, ahol a jogszabályok elsősorban a munkavállalókat igyekeznek védeni. Az Alaptörvény szabályai azonban nemcsak a munkavállaló érdekeit védik, hanem a két fél közötti partneri együttműködés kialakítását tűzik ki célul, amelynek konkrét szabályait szintén jogalkotással határozza meg az állam. Az együttműködés célját az alkotmányos szabályok is megállapítják mintegy programjellegűen; ilyen a munkahelyek biztosítása, a nemzetgazdaság fenntarthatósága és más közösségi célok. Ezek a meghatározások elsősorban a jogalkotót orientálhatják és az Alkotmánybíróság számára nyújtanak kiindulási alapot a norma alaptörvényszerűségét illetően.” (Alaptörvény Jogtár-kommentár)

A Kúria hivatkozott döntése súlyosan sérti az Alaptörvény 28. cikkét is, azon okból, hogy a munkáltató munkavállalóval való együttműködési kötelezettsége nem valósul meg olyan esetben, mikor a munkáltató tudomással bír az adott tényállás tükrében a jogellenesség hiányának megállapításáról, azonban egy Alaptörvény-ellenes jogszabályba kapaszkodva, annak lényegét kijátszva nem téríti meg azt az illetményt, amely a munkavállalót megilletné.

A Kúria döntésében figyelmen kívül hagyta a jogszabály szövegének célját, a közjót, a józan ész, illetve az erkölcsös célt, hiszen az indítványozónak a jelen tényállás szerint nem róható fel semmi, mégsem jogosult illetményére. Ez nem áll összhangban

az Alaptörvény 28. cikkében meghatározott követelményekkel: a jogszabály megalkotójának az nem lehetett célja, hogy jogellenes cselekedet hiányában se legyen jogosult az érintett illetményére, mindez valamennyi állampolgárban megbotránkozást kelt, különösen annak ismeretében, hogy indítványozó egészségügyi okból, tehát rajta kívül álló okból még a megélhetését biztosító munkáját, hivatását is elveszíti. Ezt követően mindössze a rehabilitációs ellátásként részére megállapított 37.200 (azaz harminchétezer kétszáz) Ft összeggel gazdálkodhat.

Helyesen mutatott rá a Veszprémi Törvényszék azon ellentmondásra is, hogy a Hszt. 107. § (2) bekezdésében meghatározott „fegyelmi felmentés” a Hszt. 140. §-ára tekintettel fogalmilag kizárt, hiszen a fegyelmi eljárás megszüntetése körében a jogszabályi rendelkezés nem ismeri a felmentés fogalmát.

Helyesen mutatott rá arra is, hogy a Hszt. 5. § szerinti rendeltetésszerű joggyakorlás követelménye okán nem lehet jogszerű indítványozó tekintetében a visszatartott illetmény nem kifizetése.

A Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság is helyesen állapította meg, hogy a hivatkozott elvi határozatokat a Kúria a Hszt. 2003. július 1-jétől hatályos módosítását követően is fenntartotta, illetve azt is, hogy a megjelölt jogszabályhelyeken olyan jellegű módosítás, ami az elvi határozat tartalmára kihatással lett volna, nem történt.

Sajnálatos módon a Kúria ezzel kapcsolatban kizárólag annyit rögzített, hogy „A Kúria EBH 2003.901. számú elvi határozata jelen perben nem irányadó...”, azonban hogy miért nem, arra vonatkozóan csak annyit említ, hogy a Hszt. 132. § (6) bekezdése egyértelmű rendelkezést tartalmaz. Álláspontunk szerint azonban a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak van igaza abban, hogy ez még nem „helyezi hatályon kívül” az elvi határozatban foglaltakat, az a 2003. július 1. utáni Hszt. rendelkezés keretében is alkalmazható, azt mintegy kiegészítve.

4. Az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog sérelme

A panasz alapját képező bírói döntés sérti az indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát.

Hivatkozunk arra, hogy a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen. A tisztességes eljárás követelménye magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is. A tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerét

kielégítő hatékony bírói jogvédelem pedig attól függ, hogy a jogszabályok értelmezése a jogalkotó szándékával azonos körben történjen.

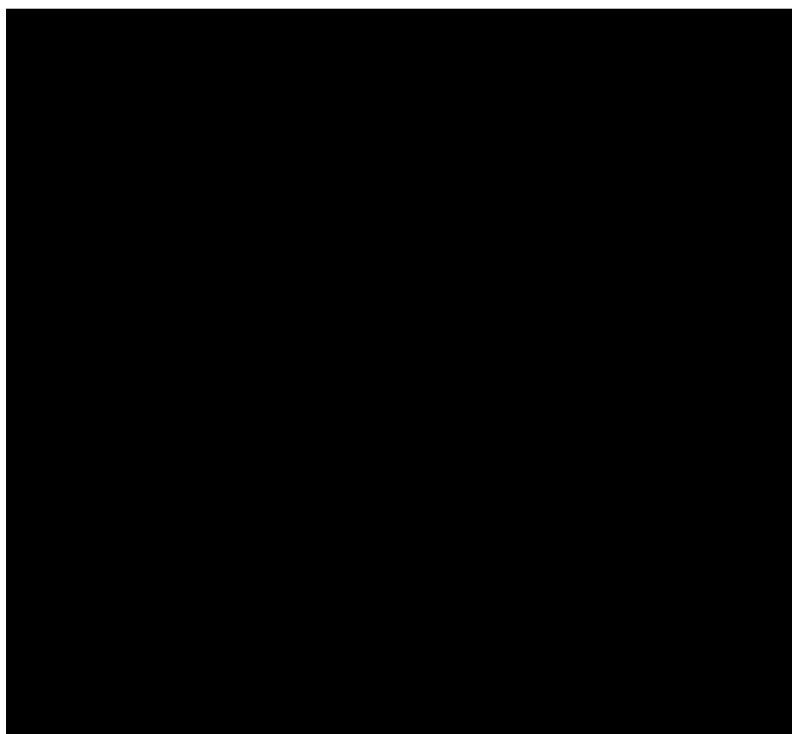
A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát a jogértelmezés jogalkotó céljával azonos módon történő, Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata.

A fentiekre tekintettel indítványozó tisztességes eljáráshoz való joga sérült azáltal, hogy a Kúria különösebb vizsgálat nélkül, a jogalkotó szándékával ellentétes ítéletet hozott, akként, hogy egy, az ügy érdemére jelentős mértékben kiható határozatot nem mérvadónak minősített anélkül, hogy azt megindokolta volna, a törvényi szabályokat figyelmen kívül hagyva, saját jogalkalmazói hatáskörében mintegy jogot alkotva, azt felülírva, saját döntésével és a Hszt. rendelkezéseivel is ellentétes ítéletet hozott.

Minimum követelmény az ítéletek indokolása, melynek ki kell terjednie minden, az érdemi döntés alapjául szolgáló tényre, ezt azonban a Kúria figyelmen kívül hagyta.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a fentiekben levezetett indokolás alapján panaszunkat bírálja el, s annak adjon helyt.

Szekszárd, 2016. július 15.

Mellékletek:

- F/17. ügyvédi meghatalmazás eredetben
- F/18. adatkezelési nyilatkozat